

Rubíny z pekla

Jitka Světničková

Jitka Světníčková

RUBÍNY Z PEKLA

Copyright

Autorka: Jitka Světníčková

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-021-2 (ePub)

978-80-7512-022-9 (mobipocket)

978-80-7512-023-6 (pdf)

PROLOG

1976

Jiří

Otevřel oči do tmy. Venku stále pršelo, ale monotónní „ťuk ťuk ťuk... ťuk ťuk ťuk...“ slyšel naprosto zřetelně i přes dešťové kapky, pleskající o parapet. Bylo to tu zas.

Noční klepání se v poslední době ozývalo stále častěji a zlomyslně ho budilo do bezútešné temnoty, která vládla nejen všude kolem, ale především hluboko v jeho duši. Se zatajeným dechem čekal, kdy se vzbudí i jeho žena. Měla poměrně lehké spaní a on nemohl pochopit, jak je možné, že se to ještě nikdy nestalo. I dnes klidně oddychovala a neměla tušení o úzkosti, svírající jeho útroby. Věděl, co musí udělat. Věděl také, že dnes to bude naposled.

Co nejtíšeji vstal z postele a ztuhl, když pod jeho vahou zapraskalo jedno z prken v podlaze. Helena se zavrtěla a cosi nesrozumitelně zadrmolila směrem k němu. Pak se otočila na druhý bok.

Měla ve zvyku nechávat na svém nočním stolku svítit malou lampičku. Kvůli zlodějům, říkávala, on ale dobře věděl, že prostě nemá ráda tmu.

Chvíli se na ni díval. Dlouhé světlé vlasy měla rozhozené po polštáři a on zoufale zatoužil vrátit se do postele za ní, přitisknout ji k sobě. Jen tak pokojně ležet a cítit tlukot jejího srdce. Nikdy by si nepomyslel, že by byl schopný někoho tak moc milovat. I to byl jeden z důvodů, proč to musel udělat. Neviděl jinou možnost.

Bos vyšel na chodbu a co nejtíšeji za sebou zavřel dveře. Hned vedle ložnice byl dětský pokoj. Vykročil ke schodišti, ale po pár krocích se zarazil. Nedalo mu to. Vrátil se a potichu vešel do dceřina pokoje. Dívenka ležela na břiše, hlavu

pootočenou k pravé straně. Pravidelně oddychovala. Docela nedávno oslavila šesté narozeniny. Na svůj věk se chovala velmi ukázněně, vážně a kdyby to neznělo tak absurdně, troufl by si říct skoro dospěle. Nyní ve spánku byla ale opět jen malou holčičkou, křehkou a zranitelnou. Tak zranitelnou...

Upravil dcerce odkopanou přikrývku a odhrnul z čela zpoceně vlasy. Nepohnula se. Srdce se mu sevřelo zoufalou beznadějí, když k němu znovu dolehlo klepání, tiché, neodbytné. Slýchal ho často, ale dnes to bylo jiné. Přišel čas.

Sešel dolů do haly a tam se na okamžik zastavil. Rozhlédl se kolem. Byla hluboká noc, venku vládla bezměsíčná temnota a malými tabulkami barevného skla nad vchodovými dveřmi sem pronikalo jen něco málo světla z pouličního osvětlení. On však znal svůj velký dům natolik důvěrně, že ani vidět nepotřeboval. Věděl o každém zákoutí, předmětu, o každém kusu nábytku.

Pohládl dřevěné zábradlí, vyleštěné mnoha generacemi dlaní do sametové hebkosti, a očima zabloudil k velkému zrcadlu na stěně poblíž vchodu. Kolikrát mu za ty roky vrátilo jeho odraz? Zrcadla prý mívají magickou moc. Je možné, že by v sobě dokázaly uchovat zlomek lidské osobnosti, nepatrný střípek něčí duše?

Trpce se pousmál nad svým bláznovstvím. Připomněl si přitom, proč je vlastně zde, kvůli čemu stojí v půl druhé ráno pod schody a zrychlil se mu tep. Zabloudil očima nahoru, k ložnicím. Tam spí jeho rodina. Žena, která mu věří i přesto, že už si žádnou důvěru dávno nezaslouží. Dítě, které má právo na bezpečný domov a klidný spánek.

Došel ke dveřím pracovny. Už sahal na kliku, když se znovu ozvalo zaklepání. Teď ale z bezprostřední blízkosti, od vchodových dveří. Vedle chodníku za zídou zahrady svítila pouliční lampa a něco z jejího světla dopadalo až k domu a skrz vitráže z barevných skel v horní části dveří dokonce i dovnitř. Možná by se mohl podívat kukátkem, kdože to tak neúnavně klepe. Věděl ale, že by to bylo zbytečné.

Za dveřmi nikdo nestál. Ani dnes, ani kdykoli předtím. Klepání mohl slyšet jen on sám. Ještě před nedávnem by se tomu vysmál. Ale pak se stala ta věc s Hanou. Tehdy poprvé zapochyboval sám o sobě. Přesněji řečeno o svém zdravém rozumu.

„Už jsi to dal pryč z domu?“ ptala se ho žena před dvěma týdny.

„Jistěže ano,“ odvětil tehdy a vlastně ani nelhal. Skutečně ten prokletý předmět odnesl. Rukama v černých kožených rukavicích ho uložil do malé kovové skříňky, kterou uzamkl a drobný klíček odhodil kamsi do křoví cestou k řece za městem.

Stál potom na vyvýšeném břehu a díval se, jak se za schránkou zavírá voda. Skutečně si tehdy myslel, že už onen d'áblův výtvar nikdy nespátří. Jak byl naivní.

Ještě ten den v noci ho vzbudil nutkavý pocit, že někdo stojí u dveří. Pokoušel se ho zaspat, ale nešlo to. Vyhrabal se z postele a šel se podívat. Před domem ale žádného člověka nespátřil. Bylo tam něco jiného.

Ztratil se v čase. Skutečně netušil, jak dlouho tam stál a zíral na zem před svýma nohama. Skříňka byla pryč, na rohožce ležel jen její temný obsah. Instinkt mu napověděl, že navzdory vší logice leží kovová schránka pořád na dně řeky, zamčená, ovšem teď už prázdná.

Jako by to na něj pomrkávalo, spiklenecky a s jakousi slizkou důvěrností. Rozbušilo se mu srdce. Myšlenky se mu kamsi rozlétly a on v tom okamžiku nebyl schopen racionálně uvažovat. Téměř proti své vůli se sehnul a předmět sebral. Holýma rukama. Část jeho mysli křičela čirou hrůzou. Ta druhá, kterou nepoznával, byla ale silnější. Ponoukala ho k tomu a on jako ve snách poslechl. A ve chvíli, kdy se jeho kůže dotkla chladného křišťálu, jako zásah elektrickým proudem jím projelo poznání. Už věděl, kam se poděla jeho neteř Hana.

Zavřel dveře a ochable se o ně opřel. Zmocnila se ho závrať a měl pocit, že se s ním celá hala otáčí. Řetízek, obtočený kolem ruky, přestal studit a nyní z něho sálalo teplo. Bylo by to možná příjemné, kdyby nebyl ochromený děsem.

Teprve po chvíli se vzpamatoval natolik, že byl schopen několika vrávoravých kroků. Měl v úmyslu zajít do pracovny a tam vyčkat, až bude zase schopen logicky myslet. Nedokázal si představit, že by ho tady takhle našla žena.

Hlava se mu točila jako po prohýřené noci. Vzal za kliku a zjistil, že je zamčeno. Zarazil se, ale pak si vzpomněl, že dveře od pracovny zamkl on sám. Dělal to už nějaký čas. Od jisté doby totiž nebylo žádoucí, aby dovnitř vcházel někdo jiný než on. Klíč objevil v kapse županu, aniž by si vzpomínal, že by ho tam byl dával. Připadal si jako opilý.

Otočil klíčem v zámku, ale pak se zarazil. Zůstal stát se zatajeným dechem čelem ke dveřím a na řetízku, omotaném kolem zápěstí, se kyvadlově pohupoval drobný černý předmět. Sem a tam... sem a tam...

Nemohl se pohnout. Všechny svaly v těle se křečovitě napjaly v očekávání čehosi neodvratného. Cítil to v zádech. Někdo ho pozoroval. Čísi oči se mu zabodávaly do páteře jako ledové jehly. Věděl, že se musí sebrat, postavit se tomu čelem.

Nakonec v sobě tu sílu našel. Veliké zrcadlo, zavěšené přímo proti pracovně, odráželo v slabém světle zvenku jeho vlastní obraz. Díval se sám sobě do očí, lesknoucích se v mrtvolně bledém obličejí, vystupujícím ze tmy jako přízrak. Udělal ještě pár kroků, přiblížil oči těm druhým v zrcadle, aby se ujistil, že v nich neplane šílenství. Ale čím déle se na sebe díval, tím víc mu jeho obličej připadal cizí. Už nevěděl, co je představa a co skutečnost a v tu chvíli mu na tom vlastně nezáleželo. Jen fascinovaně zíral.

Z očí se vytratil vyděšený výraz, potemněly do antracitového odstínu a nyní se v nich zračila triumfální sebejistota. Jeho vlastní podoba se rozplynula a po okamžiku podivné prázdnoty se kolem těch cizích očí, hlubokých jako jámy do pekel, počala formovat cizí tvář. Pohledná, ale jaksi strohá, s úzkými rty, na nichž se zračil pohrdavý úšklebek. Namísto vlnitých tmavých vlasů krátká blondáta kštice na protáhlé lebce, pěkně tvarované, těsně přiléhající uši. Nad hustým obočím dvě hluboké svislé rýhy, díky nimž působil obličej v zrcadle zachmuřeným dojmem.

„Kdo jsi?“- zeptal se cizího muže, který byl zároveň jím samým. Nebo nebyl? Ústa obrazu v zrcadle se zvlnila triumfálním úsměškem, ale jinak se nepohnula, i když uslyšel hlas. Bylo to mimo veškerou logiku. Zrcadlo buď přestalo být zrcadlem, nebo jen přestalo odrážet realitu.

„To se ptáš mě, nebo sebe? Odpověď je v obou případech stejná,“ odpověděl mu hlas, který palčivě rezonoval v jeho hlavě.

„Jaká odpověď? Nerozumím tvým hádankám.“

„Protože nechceš rozumět. Jsi zbabělec. Myslíš si, že když to slovo nevyslovíš, skutečnost se tím nějak změní?“

„Tohle není žádná skutečnost. Neexistuješ. Jsi jen přízrak.“

„A ty si myslíš, že přízraky nemohou být skutečné?“ Hlas v jeho hlavě zněl nyní pobaveně. Cizí obličej v zrcadle začal blednout, ale úplně nezmizel. Prolnul se s jeho vlastním. Bylo to znepokojivé a poněkud schizofrenní.

Dnes večer jako by se vše opakovalo. I nyní stál v otevřených dveřích a shlížel k zemi na předmět, jehož nebylo možné se zbavit. Zkoušel to pořád dokola... zahodit, utopit, zakopat, spálit. Marně. Byl to souboj s neporazitelným protivníkem. A on už neměl sílu bojovat.

Jen jediná věc by snad mohla přinést rodině naději. Věřil tomu. Dlužil jim to, protože tuhle noční můru přivedl do jejich domova on sám.

Ačkoliv jedna jeho část urputně protestovala, s vypětím sil zmobilizoval tu dosud ovladatelnou a odmotal řetízek náhrdelníku z ruky. Nechal ho sklouznout na zem... a vzápětí se zhroutil i on. Klečel na kolenou a s hlavou v dlaních se kolébal se rytmicky dopředu a dozadu, dopředu, dozadu. Sbíral síly pro to, co považoval za nevyhnutelné.

Zhluboka se nadechl, vstal a z kapsy kabátu, visícího vedle zrcadla na věšáku, vytáhl hedvábný šátek. Opatrně, aby se ho nedotkl holou rukou, do něho náhrdelník zabalil. Štítivě ho zvedl a rázným krokem přešel k pracovně. Na zrcadlo už se neohlédl.

Vešel dovnitř a zamkl na dva západy. Po tvářích se mu koulely slzy, ale ani to nevnímal. To, co se chystal udělat, zlomí jeho milovaným srdce. Nikdy nepochopí, že to dělá pro ně.

Posadil se k psacímu stolu, přisunul si krabičku na doutníky, vysypal její obsah na podlahu a namísto něj tam vhodil zabalený náhrdelník. Potom otevřel prostřední zásuvku stolu. Ležela v ní jediná věc. Zadíval se na ni s odporem. Nepředpokládal, že ji bude muset někdy použít. Měl ji jen pro ten pocit, že by mohl, kdyby nebylo zbylí.

Věc, která nosí smrt. Jemu teď přinese vysvobození.

Vyndal zbraň, na její místo strčil krabici s náhrdelníkem a rychle šuplík zavřel. Nechtěl se tam dívat už ani vteřinu. Ten předmět v sobě choval temnotu, kterou on nechtěně vypustil. Z celého srdce doufal, že až nyní udělá, co musí, temnota odejde s ním.

Přesvědčil se, že je pistole nabitá. Vložil studenou hlaveň do úst. Třásla se mu ruka. Několik okamžiků tak setrval a pak zbraň stáhl. Zhluboka vydechl.

Ozvalo se tiché zaklepání. A znova. Nepřekvapilo ho to, jen jako vždy k smrti vyděsilo. Zavřel oči.

„Ťuk ťuk... ťuk ťuk...

Zpod víčka se mu na tvář skutálela slza.

Klepání sílilo, monotónní rytmus začínal být nesnesitelný. Ohlédl se po zvuku s uštváním výrazem zlomeného člověka.

„Odpusť, jestli můžeš,“ zašeptal téměř neslyšně.

Tentokrát nezaváhal. Zmáčkl spoušť.

Klepání utichlo.

KAPITOLA 1

Září 2011

Noc byla na konec září mimořádně vlhák. Světlovlasý mladík, opírající se o rozložitý kmen kaštanu na samém okraji městského parku, se přesto trochu třásl. Upřeně pozoroval dům na protější straně silnice a nervózně si hryzal spodní ret. Krom běžných nočních zvuků bylo všude ticho. Takové, že slyšel i tlukot vlastního srdce.

Měsíc ještě nedorostl do úplňku, i tak ale bylo jeho světlo dost silné. Dost na to, aby náhodný kolemjdoucí mladíka spatřil, podíval-li by se jeho směrem. Nikdo však kolem nešel. Městečko spalo a netušilo nic o nočních nekalostech.

Přešlápl a ztuhl, když mu pod botou praskla větvička, ačkoliv široko daleko nebyl nikdo, kdo by to uslyšel. Otřel si zpocené čelo a zadíval se opět přes silnici na dům. Nevyznal se v architektuře, bylo mu však jasné, že musí být velmi starý. Stál v zahradě, která už zoufale volala po péči zahradníka. Keře očividně nikdo dlouho nestříhal, stromy neprořezával. Z domu, obehnaného bíle natřenou, z velké části oprýskanou zídkou, bylo vidět jen pár oken v patře a členitou střechu se dvěma věžičkami po obou stranách. Do předzahrádky se vcházelo brankou z kroucených železných prutů.

Zahrada za domem sousedila s úzkou a nevlídnou uličkou, táhnoucí se podél vysoké zdi kostela. Ten se nyní tyčil v pozadí jako starostlivý ochránce. Byla to impozantní stavba, v měsíčním svitu dokonce poněkud strašidelná. Mladík se znovu zachvěl.

„Tak co je s tebou, sakra?“ procedil mezi zuby. „Dělej... dělej. No tak!“

Téměř současně se za jedním oknem, zpola zakrytém větvemi křivolakého ořešáku, rozsvítilo světlo. Mladík si polekaně zakryl dlaní ústa a na dlouhou chvíli zapomněl dýchat. Něco se muselo stát. No samozřejmě, jako by to neřikal. Jsou prostě smolaři.

Jenže se nic nestalo. Neozval se ani vyděšený křik, ani policejní sirény, ohrožení signalizovalo jen to světlo za oknem.

Náhle mu hlavou prolétla znepokojující myšlenka. Co když... co když jí něco udělal? Přistihla ho v domě a on pak... Ne! To je nesmysl, Pajk by toho nebyl schopný. Není to sice žádný výkvět ctnosti, ale násilník také ne.

Mladý muž byl natolik zabraný do přemítání o tom, co se asi v domě přihodilo, že zcela přehlédl tmavý stín, který se neslyšně přehoupl přes zeď zahrady a hbitě jako lasička přeběhl silnici. Když pak dopadla na jeho rameno čísi ruka, zajíkl se leknutím. Než však stačil vykřiknout, přitiskl mu čerstvě příchozí dlaň na ústa.

„Psst... to jsem já, ty pako. Dělej, padáme. Vzbudila se.“

„Jo, to jsem si domyslel. Načapala tě, vid’?“ Blondák se pomalu uklidňoval. Všechno dobře dopadlo, Pajk je tady. Třeba se konečně štěstí obrátilo.

„Ne, ale bylo to o fous. Tak pohni, musíme se zdekovat, než zjistí, co se stalo.“

Protože na ulicích by mohli i přes tuto pozdní hodinu na někoho narazit, vydali se poklusem přes park. Byl na tak malé město dosti rozlehlý a zásluhou velkého množství vzrostlých, převážně jehličnatých stromů vypadal spíš jako les. V jeho spodní části tekla potok, kterému místní říkali Olšovka. Na druhé straně za lávkou už žádné domy nebyly. Vedla tudy turistická stezka, lidé sem chodívali venčit psy či si po ránu trochu zaběhat. Sem tam si sice někdo přes park zkrátil cestu i večer, v tuhle pokročilou dobu bylo ale téměř jisté, že nikoho nepotkají.

„Pajku, můžem si dát chvíli voraz? Potřebuju si vydechnout. Měli jsme vzít auťák.“

„No jasně, a dovézt si v něm prdel až před barák, co? Jsi normální, člověče? Už to vidím. Buď by ta moje šunka začala v tu nejhorší chvíli stávkovat, nebo by si při našem štěstí někdo opsal espézetku. Ba ne, v tomhle případě je tohle ten nejlepší způsob, věř mi.“

„Jasně, pane zkušenej. Kolikrát už ses vloupával někomu do baráku, že se v tom tak vyznáš?“

„Sklapni. Ted’ machruješ, co? Vsadím se, žeš ještě před chvílí učůrával strachy.“

Blondák se od kamaráda trucovitě odvrátil. Nechtěl si připomínat svou zbabělost a tím méně se k ní přiznávat. Všiml si lavičky, napůl ukryté mezi keři. Obě prkna, původně tvořící zadní opěradlo, byla pryč, zůstala po nich jen obnažená železná konstrukce. Posadil se a začal si úmyslně pomalu zavazovat tkaničku na tenisce. Pajk chvíli nerozhodně přešlapoval na místě, pak to ale vzdal a sedl si vedle uraženého kamaráda.

„Neblbni, Dejve,“ začal smířlivým tónem. „Já vím, že bys to taky dal, ono je možná horší to čekání, než samotná akce. To ti je, člověče, takovej adrenalin...“

Blond'ák na něj konečně pohlédl: „Takže mi konečně povíš, cos tam vlastně našel?“

„Našel jsem tam přesně to, co jsem hledal. Jednu věc.“

„Cože? Jen jednu? Byls tam celou věčnost.“

„To teda ne, byla to chvilka. Nezapomeň, že mi nějakou dobu trvalo, než jsem tam vlez. Takovou akci nesmíš uspěchat. Smůla byla, že se ta bába vzbudila. Slyšel jsem, jak nahoře chodí. Měl jsem čekat, až zavolá bengá?“

„Jak se mohla tak najednou vzbudit? Tos dělal takovej kravál?“

„Vůbec, byl jsem jako myška. To je ti taky docela divný. V jednu chvíli se ozvalo zaklepání. Jako na dveře, rozumíš? Jenže ne od dveří. Vlastně ani nevím, odkud. Člověče, to bylo fakt hustý. Chvíli jsem myslel, že začnu ječet, ale pak mě napadlo, že starej barák asi někdy vydává takový divný zvuky. Ne? Každopádně to ji asi vzbudilo. Naštěstí jsem vzal dráhu stejně nenápadně, jak jsem tam vlez.“

„No jo, tak dobře. Cos teda vlastně hledal?“

Pajk shodil ze zad olivově zelený batoh. Vytáhl z něj podlouhlou kovovou kazetu. Když se po ní Dejv natáhl, přikryl ji rychle dlaní: „Tak moment, kámo. Já to našel, já si to otevřu. Jestli to je fakt ono, jakože tutově je, jsme krutě za vodou. A já dám nejspíš na modlení, protože kápnout na to hned v první místnosti, když jich má ta barabizna nejmíň dvacet, tomu já říkám z prdele klika.“

„Ale... uniklo mi snad něco? Tys tam šel najisto, vid'? Dostal jsi typ? V tom případě nechápu, proč o tom nic nevím.“

„Klídek, Dejvy... Říkám ti to teď. Pochop, nemohl jsem riskovat, že někde něco plácneš. Ten chlápek, co si to objednal, vypadal dost drsně. Řekl mi jen, že by to nejspíš mohlo bejt v pracovně v přízemí. Vysloveně mi zakázal brát něco jinýho. Škoda, v takovým baráku by se toho dala najít spousta. V tý pracovně se kdysi zastřelil manžel tý báby, co tam bydlí. Našel jsem to hned. Je fakt, že zas tak těžký to nebylo, bylo to první okno, na který jsem narazil. Ani jsem ho nemusel rozbíjet, už bylo nakřáplý. Jen jsem vyndal střepey. Člověče, ještě pořád je tam ve zdi díra po kulce. Vypadá to, že ten pokoj od tý doby nepoužívali.“

„A to jsi poznal jak?“

„Nánosy prachu, na stole bordel, rozházený papíry. Popelník plnej vajglů a na zemi rozházený doutníky, představ si to. Ta ženská tam tutově od tý doby nestrčila nos.“

„Kecáš. Jestli se tam ten chlápek střelil, muselo by tam bejt hafo krve.“

„Jo, myslím, že to taky bylo to jediný, s čím se tam hnulo. Podle mě tam nechala narychlo vymalovat, pak to zamkla a finíto. Ani se moc nedivím, i já jsem tam měl husinu. Ten barák je koneckonců dost velkej, aby tam nemuseli vůbec chodit. Je to jako nějaká zatracená třináctá komnata.“

„Jen jestli trochu nekecáš. Malíři by určitě tu díru zadělali. Nechápu, proč by tam někdo něco takovýho nechával.“

„Jestli tam nikdo nechodí, nejspíš nikomu nevádí ani ta díra.“

„Pořád to nedává smysl. Když už si dali tu práci s malováním, zasádrovat díru by jim zabralo pár minut.“

„Hele, přestaň se v tom šťourat. Já fakt nevím, proč to tak je. Říkám jen, že tam prakticky není s ničím hnuto. Možná z piety, kdoví.“

„Jestli je to takhle, třeba ani nezjistí, že něco chybí.“

„Taky mě to napadlo. Při troše štěstí možná ani netuší, že tam ta věc byla. Jo, myslím, že to tak bude. Jinak by to tam nenechala jen tak v nezamčeném šuplíku. Určitě by to střelila.“

„Jak jsi vůbec přišel k tomu chlápku? A kdo to vůbec je?“

„Nemám tušení. A je to celkem fuk. Není důležitý kdo, ale kolik za to kápne. Je to prej strašně vzácná starožitnost a pro toho člověka to má nevyčíslitelnou cenu. A my mu to obstarali. Co nevidět budem v balíku. Co ty na to?“

„Že to zní až moc dobře, než aby to byla pravda. Jen jestli jsi zase někomu nenaletěl.“

„Tentokrát ne. Počkej, až to uvidíš. Budeš mrkat. Ne že bych těmhle věcem nějak extra rozuměl, ale když zmerčím něco výjimečného, poznám to.“

Pajk mimoděk přešel prsty po skřínce. A znovu... V tom pohybu bylo něco zvláštního. Blondák zpozorněl. Začal být na ten tajemný předmět opravdu zvědavý.

„Ukážeš mi ten zázrak?“ - zeptal se opatrně, když už byla pauza příliš dlouhá.

„Už jsem si myslel, že se nezeptáš,“ zasmál se Pajk. Odklopil kovovou západku a po malé dramatické pauze, která měla nejspíš vyvolat pocit napětí, konečně víko odklopil. Ve skřínce ležel malý, oblý předmět, zabalený do jemné lesklé látky, snad hedvábí. Opatrně rozevřel její cípy.

„Proboha...“ vydechl Dejv. Zíral na obsah kazety s otevřenými ústy.

„Tak co? Přeháněl jsem snad? Je to síla, co?“

„Je to... je to odporný!“

„Ale no tak, kámo. Tohle je mistrovský dílo a má obrovskou cenu. Už jen díky tomu je to krásný.“

Pajk vztáhl ruku a chystal se předmětu dotknout. V tu chvíli se Dejva zničehonic zmocnila panika. Popadl kamaráda za zápěstí těsně nad skříňkou: „Ne! Nesahej na to!“

Pajk udiveně vzhlédl: „Áu... co blbneš? Uklidni se.“ Vytrhl se z Dejvova sevření a ucukl skříňkou z jeho dosahu.

S očima upřenýma na kamaráda, vstal blondák pomalu z lavičky. Sledoval, jak Pajk vytahuje předmět z krabičky a začal pomalu couvat. Byl to zcela neznámý pocit, ale přísahal by, že je něco na spadnutí. Nebezpečí, ohrožení... prostě cítil, že se co nevidět stane něco hrozného.

Pajk si mezitím také stoupl a prázdná kazeta přitom spadla na zem. Nevšímal si toho. Sám pro sebe mumlal cosi, čemu Dejv nerozuměl. Onu věc nyní držel oběma rukama v úrovni očí. Potom sklonil hlavu a přetáhl předmět kolem krku. Spustil ruce podél těla a nechal je volně viset s dlaněmi obrácenými vzhůru jako při nějaké meditaci, hlavu stále sklopenou. Namáhavě a ztěžka dýchal. Dejv viděl, jak se mu zdvíhají ramena.

Přesně v tu chvíli, kdy se chtěl otočit a utéct, Pajk zvedl hlavu a podíval se přímo na něj.

A když se jejich oči setkaly, poznal Dejv, že už je na útěk pozdě.

KAPITOLA 2

O rok později

„Víš že mě štveš? Kdybych tušila, co na mě vybalíš, vůbec bych sem nelezla,“ zabrblala Lída. Sjela svou kamarádku podmračeným pohledem a odfoukla z očí neposlušný pramen vlasů. Byly sytě kaštanové, přirozeně zvlněné a Lídin drobný obličejík v jejich hebké záplavě vypadal ještě křehčeji. Kdyby si někdy oblékla něco jiného než džíny a mikinu, byla by jako princezna, napadlo Elišku nejednou. Jenže Lída sukně nesnášela a to byl asi ten hlavní důvod, proč se nyní na svou nejlepší kamarádku tolik kabonila.

„Nepřeháněj. Co by se ti stalo, kdybys taky někdy vyrazila mezi lidi?“

Eliška Vernerová Lídu znala dost dobře a bylo jí jasné, že přemluvit ji nebude tak úplně jednoduché. Věděla ale i to, že se jí to nakonec podaří. Lída byla už v podstatě nalomená, jen o tom ještě nevěděla. Navíc měla Eliška v rukávu ještě poslední trumf.

„Víš, že tentokrát by měl dorazit i Filip? Ještě jsem ho v kvádru neviděla. Určitě mu to bude hrozně slušet,“ prohodila s nevinným výrazem a nemohla si nevšimnout Lídiny reakce.

„Tamten Filip? Co by tam asi tak dělal?“ Lída se snažila tvářit neutrálně, ale červené tváře ji zradily. Eliška nechápavě zavrtěla hlavou. Kamarádily spolu od mateřské školy, věděly jedna o druhé skoro všechno, jen s tímhle dělala Lída tajnosti a Eliška nechápala proč. Co na tom, že se jí Filip líbí? Eliška by musela být slepá, aby si toho nevšimla. Jindy upovídaná kamarádka ztrácela řeč pokaždé, když se blondatý fotbalista ocitl na doslech, což maskovala netečným výrazem a až příliš okatě předváděným nezájmem.

Filip Marek byl o pár let starší než děvčata a kromě fotbalu se věnoval i muzice. Hrál na bicí v rockové kapele, kterou založil před několika lety společně s dalšími třemi nadšenci. Své muzicírování brali velmi vážně a hráli zásadně jen vlastní skladby, které nebyly vůbec špatné, o čemž svědčila neustále se rozšiřující fanouškovská základna. Natočili dokonce i několik amatérských videoklipů. Eliška ho znala hlavně z otcova podniku, kde Filipova skupina „Zodiac“ celkem pravidelně koncertovala.

„No co by tak asi dělal na prodloužený? Tančil, ne? Co jinýho? Prý chodil i loni. Jako záložní tanečník.“ Eliška nabídla Lídě sušenky vlastní výroby.

„Dík, už nechci, mám děsný špeky,“ zavrtěla hlavou kamarádka. Dolila si jen trochu čaje z konvice a zadumaně mlčela. Eliška tušila, co se jí asi honí hlavou.

„A vůbec, co to je za bejkárnu, záložní tanečník? V životě jsem to neslyšela.“

„Protože jsi v životě nechodila do tanečních,“ odvětila Eliška. „Na každou hodinu dorazí i pár kluků z pokračovaček. Filip je ale zvláštní případ. Ten občas zajde z příbuzenský solidarity. Ten náš taneční mistr je nějaký jeho strejda či co. Tihle kluci tam bývají jako záloha, kdyby bylo náhodou víc holek, což taky většinou je. Takhle aspoň nemusí žádná tvrdnout v koutě.“

„Aha, tak takhle je to. To má logiku. Zrovna Filipa si ale přece jen dokážu představit spíš v těch kopačkách.“

„Proč? Myslíš, že fotbalistu nemůže bavit tancování? Tebe přece taky baví víc věcí a navzájem se nevyklučují. Tanec je prakticky taky sport. A krom toho je Filip taky muzikant, takže musí mít k tancování blízko.“

Lída to chvíli promýšlela.

„Stejně nemám žádný pořádný šaty,“ prohlásila po chvíli s náznakem trucovitosti. Elišce prolétlo hlavou, má-li vůbec nějaké. Už ale věděla, že má vyhráno.

Zrovna otvírala pusku, aby předhodila zarputilé kamarádce další neprůstřelný argument, když jí zazvonil mobilní telefon. Naklonila se ke stolku, na němž ležel a pohlédla na display. Vzápětí obrátila oči v sloup a podrážděně zafuněla.

„Co je? Ty to nevezmeš?“ podivila se Lída.

„Bingo,“ odušila Eliška. „Není to důležitý a na blbosti nemám čas ani náladu.“

„Jak můžeš vědět, že to není důležitý? Kdo ti to vůbec volá?“ nevzdávala se Lída.

„Kdo asi...“

Lída se konečně dovtípila: „Tančící muž, jo? Tak to zvedni... jsem zvědavá, co si na tebe vymyslel dneska.“

„No co asi... originalitou zrovna nehýří a prachy nemá. Jó, kdyby mě hodlal pozvat na nějaký prima drink, možná bych si to nechala projít hlavou, ale korzovat s tím exotem někde po parku fakt nehodlám.“

„Není vám osmnáct, nikde by vám nenalili.“

„Lidy, nesmíš brát všechno tak doslova. Nešla bych s ním na drink, ani kdyby mi bylo čtyřicet.“

„Ty jo, to už je pěkně rozjetá alergie.“

„To si piš. Tyhle pobledlý tragédie v černejch hadrech fakt nemusím.“

„Jdi ty, vždyť docela ujde.“

„Je to děcko,“ odfrkla Eliška pohrdavě a strčila neustále vyzvánějící telefon pod polštář. Lída rezignovaně pokrčila rameny. Bylo jí Dominika Tancmana svým způsobem líto, i když očividně nevsadil na tu nejšťastnější balící taktiku. Čím více totiž Elišku uháněl, tím víc jí lezl na nervy.

Eliška mezitím pustila Dominika z hlavy a bez obtíží navázala tam, kde před chvílí skončily: „Šatů mám plnou skříň,“ věnovala Lídě široký úsměv. Pak ale posmutněla: „Mamka se na moje taneční hrozně těšila. Všechny ty šaty mi loni obstarala ona. Ještě než... než se to stalo. Celej rok visely ve skříni. Nemohla se dočkat, až mě v nich uvidí tancovat. Jinak bych se na celý taneční taky vybodla. Stejně tam jsou samý ucha a dřeva. Jenže jsem jí to nemohla udělat, chápeš? I když mě už nemůže vidět. Z některých těch šatů jsem vyrostla, ale tobě by mohly bejt dobře, máš figuru jak modelka, ty potvoro. Prej špeky... ukaž mi aspoň jeden, kecko.“

Eliška ji vždycky dokázala povzbudit, i když jí samotné nebylo moc veselo. Lída se konečně usmála. Nechtěla být na kamarádku protivná, ale když ona vždycky trefila hřebíček na hlavičku. Jak mohla k čertu poznat, že se jí Filip líbí? Nikdy přece nedala nic najevo, bylo to jediné tajemství, se kterým se Elišce nesvěřila. Možná na ni i tak trochu žárlila kvůli její známosti s ním. A na to, že se dokáže s Filipem normálně bavit, zatímco ona si při setkání s ním připadá jak malá holka, která mu nestojí ani za pohled.

Eliška nasadila silnější kalibr: „Liduš, prosím, prosím... pojd' se mnou. Nemusíš tancovat, když nebudeš chtít, ale pojd'. Táta zase nemůže, znáš to. Byla bych tam úplně sama. Normální hodiny vem čert, ale prodloužená je něco jinýho. Každě tam bude mít garde.“

„Tak garde, jo?“ ušklíbla se Lída, „to zní dost hrozně. Když to slyším, představím si nějakou obézní matronu.“

„Jdi ty brepto. Takže půjdeš? No sláva! Můžeme hned vybrat ty šaty. Koukni.“ Eliška otevřela šatník.

Lída rezignovaně vzdychla: „Ach jo. Tak mi něco vyber, já šatům stejně prdlajs rozumím. A na dřepění u stolu bude stačit klidně nějakej hadr. Víš že jsi hrozná manipulátorka?“

„Radši mi pověz, co babička. Zeptala ses jí?“ odbočila Eliška k jinému tématu.

„Ještě ne. Ale dneska tam jdu, tak to zkusím.“

Z tónu Lídina hlasu Eliška uhodla, že nápadu se stěhováním moc nevěří. Poněkud ji to překvapilo. Ani na chvílku nezapochybovala, že paní Urbanová bude souhlasit. Ty dvě si vždycky výborně rozuměly.

„Hele, nic si z toho nedělej, jestli to neklapne. Vždyť to máš prakticky jen přes náměstí a kousek parku, můžeš k babičce, kdy tě napadne. Co já bych za to dala. Prakticky nemáme žádný příbuzný. Teda takový, s kterým bychom se nějak víc stýkali. Tátovi rodiče bydlí hrozně daleko, vidíme se s nima jednou za čas a mámina adoptivní matka umřela, když jsem byla malá.“

„Já vím. Máš všechno o dost horší než já a ještě musíš poslouchat moje skuhrání. Promiň.“

„Nech toho. Tak jsem to nemyslela. Hlavně žádný litování, buď ty lásky. Kamarádi jsou stejně lepší než většina příbuzných. Můžeš si je totiž vybrat, víš? Momentálně mi stačí ke štěstí, když se mnou půjdeš na tu prodlouženou. Tvoje skuhrání přežiju, už jsem si za ty roky zvykla.“

Lída se na kamarádku vděčně usmála. Potom se natáhla na Eliščinu postel a zavřela oči.

„Eli,“ ozvala se po chvíli, aniž otevřela oči, „věříš na duchy?“

Eliška vykulila oči: „Co blázníš? Jasně že ne. Že tys zase čučela na nějakou duchařinu? Tobě z toho jednou hrábne. Jestli už se teda nestalo.“

„Ne, počkej...“ Lída se posadila a zadívala se na Elišku. Nežertovala. Zdálo se, že ji něco opravdu trápí. „V babiččině domě to přece taky znáš, chodíš tam se mnou odmalička,“ pokračovala. „Ty sis tam v poslední době ničeho nevšimla?“

„Ne. Čeho bych si měla všimnout? Tys něco viděla?“ Eliška byla opravdu zvědavá.

„Přímo v domě ne. Ale vzadu na zahradě. Víš kde, tam jak je ta stará studna. Bylo to v létě, když jsem naposledy spala u babičky. Nejsem si sice úplně jistá, že je to kvůli tomu, ale od té doby mě bábi honí domů vždycky před setměním.“

„Počkej, počkej... cos tam vlastně viděla?“

„Nějakou holku. Stála přímo u té studny. Byla už tma a já se koukala z okna zadní ložnice. Neviděla jsem ji úplně jasně, byl to mžik a pak byla fuč. Druhej den už jsem si nebyla vůbec jistá, jestli se mi to jenom nezdálo. Jenže když jsem o tom řekla babičce, vyděsila se. Chápeš? Já myslela, že mi omlátí o hlavu ty moje strašidelný filmy a vysměje se mi, nebo tak něco, jenže ona znervózněla. Věřila mi to. Poznala jsem to na ní, i když se to hned snažila zamluvit. Pak už mě tam spát nenechala.“

„Třeba se jen bojí, abys neměla noční můry. V takovém baráku by nebylo divu. Asi bych se tam taky trochu bála.“

„Možná máš pravdu. Každopádně mi tím nasadila brouka do hlavy. Je tam nějaký tajemství. A já na to přijdu. Pomůžeš mi?“

„Jak já bych ti asi mohla pomoci? A s čím vlastně?“

„Přemýšlela jsem o tom. Docela by mě zajímala historie toho domu. Nikdy mě nenapadlo zeptat se třeba na dědečka. Vlastně o něm nic nevím. Prakticky jen to, že umřel před spoustou roků. Máma byla tehdy ještě malá. A já vlastně ani nevím, jestli byl nemocnej, nebo to byla nějaká nehoda. Mohlo to bejt i něco horšího, když o tom nechce nikdo mluvit. Eliško, jsem totální ignorant. A sobec. Už dávno jsem si měla všimnout, že babičku něco trápí. Je mi špatně z pomyslení, že je tam úplně sama.“

„Je to její rozhodnutí. Kdyby chtěla, mohla tam mít tebe a bylo by vám oběma fajn.“

„Víš co si myslím? Že se o mě bojí. Že se spíš snaží mě chránit, než že by tak lpěla na svý samotě. A já netuším, před čím. Vsadím se, že ještě před rokem by proti tomu neřekla ani popel. Spíš naopak. Něco se muselo změnit.“

„Takže ty fakt věříš, že tam straší?“

„Věřím, že je tam něco divnýho. A já to zjistím.“

„Tak dobře,“ povzdechla si Eliška. „Když mi řekneš, co mám dělat, pomůžu ti. Ale uvidíš, že pravda bude nakonec mnohem míň romantická. Strašidla jsou už dneska vzácněj artikl.“

„Uvidíme,“ pokývala Lída zachmuřeně hlavou. „Uvidíme.“

Když Lída odešla, Eliška ještě dlouho přemýšlela o jejich rozhovoru. Popravdě to všechno považovala za nesmysl, ale nechtěla Lídě ublížit. Koneckonců zjistit něco o své vlastní rodině nemusí být na škodu.

Táta ještě nedorazil z práce. Zdálo se jí, že pracuje neustále. Byla sobota a on slíbil, že bude doma na oběd. Už stihla uklidit celý byt, uvařit tátovy oblíbené špagety, poklábosit s Lídou a on stále ještě pracoval. Pohlédla na zarámovanou fotografii na stěně. Byl to portrét její matky, usměvavé blondýnky s živýma očima. Když byla doma sama a to se stávalo poměrně často, Eliška si s ní povídala. Věděla, že jí maminka už nikdy neodpoví, ale uklidňovalo ji to.

Od chvíle, kdy o ni navždycky přišli, uběhlo třináct měsíců. Už víc než rok byli s otcem sami. Nikdy by nevěřila, jak se může změnit domov, přijde-li o to hlavní,

co ho domovem dělalo. O to zvláštní světlo, které mamku provázelo, kamkoli se vrtla.

Otec neviděl rád, když Eliška odcházela bez oznámení. Báł se o ni a nebylo divu. Měl už jenom ji. Jenže venku bylo krásně a v bytě na ni padala ta podivná temnota, která se objevila po matčině smrti. Před kamarádkami, dokonce ani před Lídou o tom nemluvila, ale ani po celém dlouhém roce se s matčinou ztrátou nevyrovnala.

Napsala tátovi vzkaz, který pravděpodobně ani neuvidí, protože se nevrátí dřív než ona, ale co kdyby? Nechtěla zbytečně pokoušet osud.

Eliška Vernerová zdědila podobu po své matce. I ona byla modrooká plavovláska s dlouhýma nohama, které jí o hlavu menší Lída vždycky záviděla. Ona sama to ale takhle nevnímala. Nebyla marnivá. Líčila se minimálně, jelikož všechny ty nekonečné zkrášlovací procedury považovala za ztrátu času a navíc ji k smrti nebavily. V tomhle si s Lídou podobné. Na rozdíl od ní však Eliška nosila občas i šaty.

V rychlosti na sebe hodila nějaké vycházkové oblečení, sepnula polodlouhé mikádo do skřipce a zastavila se na okamžik v předsíni u zrcadla. S tím, co viděla, byla víceméně spokojená. Neshledala na sobě nic nepatřičného, což znamenalo, že může s klidem vyrazit do ulic maloměsta.

Dnes vedla její cesta nejdřív na hřbitov. Možná za to mohly ty Lídiny řeči o rodině, ale nemohla jinak. Mezi hroby nacházela klid. Tady už platily jiné zákony. A jiná spravedlnost. Pro všechny stejná.

Ometla z hrobu spadané listí a chystala se zalít květiny, které sem s tátou přinesli na Dušičky. Zamyšleně se zadívala na nádhernou kytici modrých květů v broušené váze. Nevzpomínala si, že by sem něco podobného dávali. Váza byla překrásná a určitě i dost drahá. Ne, tohle sem musel přinést někdo jiný. Někdo, kdo věděl, že modrá byla maminčinou oblíbenou barvou. Ale kdo by dával něco tak drahého na hrob cizího člověka? Byla to záhada.

Chvíli si s tím lámala hlavu, ale pak usoudila, že stejně na nic nepříjde a krom toho jí zahřálo u srdce, že její maminka stála někomu za takovou pozornost. Spousta lidí ji mělo rádo a spousta lidí chyběla. Hlavně Elišce.

Rozhlédla se kolem sebe jako vždy, když chtěla mamince něco říct. Netoužila po cizích zvědavých uších, soucitných pohledech, ani po nálepce psychicky labilní puberťačky, které se to po smrti nejbližšího člověka v hlavě trochu pomotalo. Naštěstí bylo dnes na hřbitově liduprázdno.

Vyprávěla mamince o škole, o svých kuchařských pokusech, o tanečních, o Lídině plánu, o tíživé atmosféře prázdného bytu. A jak tak v mírném větru ševalilo na stromech prořídle listí, měla pocit, že jí maminka odpovídá. Bylo jí o moc lépe. Proto sem tak často chodila. Pomáhalo jí vymluvit se ze svých pocitů bez ostychu a upřímně a jen tady si to mohla dovolit.

Vyšla ze hřbitova a zaváhala. Domů se jí ještě nechtělo, bylo krásně a kdoví, kolik takových dnů ještě zbývá. Každou chvíli může napadnout sníh. Letošní vánoce budou už druhé bez mamky.

Vyšla brankou na opačné straně hřbitova a ocitla se na chodníku, táhnoucím se podél hlavní silnice. Rozhodla se, že to vezme domů kolem Urbanova domu. Stále jí vrtalo v hlavě Lídino vyprávění a chtěla se podívat na tu studnu. Nikdy předtím si jí nevšimla a to byla s Lídou u paní Heleny každou chvíli.

Naproti přes silnici v parku prozpěvovali ptáci, po pěšinách korzovaly maminky s kočárky a na lavičkách odpočívali důchodci. Jako by se tam nikdy nic nestalo. Jako by tam před rokem nezabili její maminku.

Vlastně ani pořádně nevěděla, jak se to stalo. Podrobnosti jí nikdo neřekl a nebylo divu. Prostý fakt, že je mamka mrtvá, ji naprosto zrtíl. Víc by toho tehdy ani neunesla.

A teď? Byla připravená na všechnu tu hrůzu? Opravdu chtěla vědět, jak maminka umřela? Usoudila, že ano. Chtěla vědět, proč se to muselo stát. Jenže... Bylo to všechno tak nesmyslné a groteskní, co když ani žádný důvod není? Nějaký člověk zešílel a začal vraždit. I takové věci se stávají.

Už stála před vraty a chystala se otevřít. Ale nakonec to neudělala. Paní Urbanová by jí nelhala. Na přímou otázku by také přímo odpověděla. Řekla by Elišce

všechno, co sama věděla. Určitě. Jenže teď na to nebyla ta správná doba. Eliška mrkla za dům na kostelní věž. Páni, skoro čtvrt na dvě, nejvyšší čas vyrazit, jestli chce otce ještě zastihnout. Pustila kliku a pokračovala dál podle bíle omítnuté zídky. Nebyla příliš vysoká, dala by se snadno přelézt.

Ona sama by se v Urbanově domě bála. Z parku může přijít kdokoliv. Takový dům musí být pro darebáky velkým lákadlem. A paní Urbanová je tam úplně sama. Těžko by se ubránila. Eliška musela starou paní obdivovat.

Zkoušela nakouknout přes zeď, ale skrz keře a vysokou trávu dozadu na zahradu nedohlédla. Hlavou jí bleskla bláznivá myšlenka na přezení zídky, hned ji ale zavrhla. Bylo by to prakticky vloupání. Rozhodla se, že počká, s čím přijde Lída a vydala se k domovu.

KAPITOLA 3

Neměl ani tušení, že ho někdo sleduje. Stála u okna podkrovní garsonky a dívala se na něj skrz záclonu. Věděla, že by to neměla dělat, že to není slušné. Ale nemohla si pomoci.

Přijel dnes nezvykle brzo. Za těch pár měsíců už poznala zvuk jeho auta. Obvykle přijížděl z práce pozdě večer, hlavně o víkendech. Netušila, kde pracuje, nechtěla se na něj vyptávat. Lidé na malém městě bývají vůči cizincům ostražití. Určitě by se mu to brzy doneslo.

Zmizel v domě. Sylvie odstoupila od okna a zhluboka si povzdechla. „Co to dělám, proboha,“ ptala se sama sebe, i když jí bylo jasné, že se smysluplné odpovědi nedočká. Neznala ji.

Přešla ke kuchyňské lince a připravila si něco malého k obědu. I při jídle se jí honily hlavou všelijaké myšlenky. Ale ať přemýšlela, jak chtěla, na nic kloudného zatím nepřišla. Jen na to, že se chová jako blázen, což nejspíš nebude tak daleko od pravdy.

Žila ve Starém Hradišti čtvrtý měsíc a pořád zde byla cizí. Lidé se na ni dívali, když ji někde potkali. Pozorovali ji. Šuškali si. Nesnášela to. Toužila být neviditelná. Teprve po nějaké době ji napadlo, jestli náhodou ten nežádoucí zájem o její osobu nevyvolává něco jiného, než pouhá zvědavost a podezíravost vůči vetřelci, jak si doposud namlouvala. Co když jim prostě jen někoho připomíná?

Přistoupila k malé závěsné polici. Umístila na ni pár oblíbených knížek, porcelánovou panenku pro štěstí a starou pomačkanou fotografii ve stříbrném rámečku. Jinou památku neměla.

Byl to ateliérový snímek a na něm dvě děti. Holčičky. Jedna seděla na stoličce s plyšovou hračkou v náručí. Druhá stála vedle ní a pravou ruku měla položenou na jejím rameni. Obě měly blondáté vlásky, obě se do objektivu usmívaly, ve tvářích

dolíčky. Stejně šatečky, stejné mašle ve vlasech. Přesto to nebyla dvojčata. Stojící dívky mohly být tak čtyři roky, druhá byla ještě hodně maličká.

Zvedla k fotografii ruku, ale pak ji stáhla zpět a zakryla si s ní oči. Už nechtěla plakat, nemohla si ale pomoci. Bylo to tak nespravedlivé, tak strašně nespravedlivé.

V miniaturní koupelně si opláchla obličej a pohlédla na mobilní telefon. Za hodinu jí začíná odpolední směna. Jsou lidé, kteří berou svoji práci jako otravnou nutnost, pro Sylvii Fišerovou však bylo její zaměstnání vysvobozením. Milovala děti a práce s nimi ji naplňovala. Shodou okolností byl ve Starém Hradišti dětský domov pro děti do tří let. Považovala to za dobré znamení. Vzali ji hned, sester byl nedostatek. Tohle jí vyšlo na výbornou. Bohužel jen tohle. Všechno ostatní se šeredně zvrtilo.

„Eliško!“ zavolal, hned jak za sebou zavřel dveře. Ale v bytě bylo ticho. Vešel do kuchyně. Oběd v kastrolu na sporáku byl ještě teplý. Boloňské špagety... Usmál se. Chtěla mu udělat radost. Bylo to jedno z mála jídel, které měl rád a Eliška uměla uvařit.

Nakoukl do jejího pokoje. Jako vždy zde panoval mírný chaos. Na puntičkářské udržování pořádku jeho jediná dcera nikdy moc nedbala. Na to byla příliš velký bohém. Nezazlíval jí to. Až se vdá, nauklízí se ještě až až, říkávala jeho žena a měla pravdu. Nepořádek se dá nakonec vždycky uklidit. Daleko horší jsou věci, které už člověk napravit nemůže.

Na stolku u zrcadla mu Eliška nechala vzkaz. Psala, že se potřebuje trochu provětrat a dá na sebe pozor. Víc nic. Ani kam jde, ani kdy se vrátí. Neubránil se návalu paniky, jako ostatně pokaždé, když nevěděl, kde se Eliška právě zdržuje. Táhlo se to už rok a on se obával, že se to jen tak nezmění. Asi by měl opravdu vyhledat psychologa. Dokonce mu jednoho nabízeli. Není to prý nic neobvyklého... u pozůstalých po obětech násilných trestných činů. Tehdy odmítl. Nechtěl odkrývat své nitro před cizím člověkem.

Adam vytáhl mobilní telefon a vytočil dceřino číslo. Vzápětí se ozvalo vyzvánění z jejího školního batohu. Potichu zaklel. K čemu vůbec ta holka mobil má? Věčně ho někde zapomíná.

Přistoupil k oknu a vyhlédl na ulici. Měli byt v prvním poschodí jednoho z nově rekonstruovaných domů, lemujících hradištské náměstí. Když se sem s ještě maličkou Eliškou před léty přestěhovali z většího města, jeho žena Karolína si to tu okamžitě zamilovala. Bydleli přímo v centru a přesto měli výhled do zeleně. Uprostřed náměstí, vydlážděného kočičími hlavami, byla kašna, kolem ní lavičky a všude spousta stromů, převážně lip a kaštanů.

V sobotu po poledni bývalo městečko většinou tiché a náměstí až na několik pejskařů a maminek s kočárky pusté. Obchody zavíraly kolem jedenácté a stolky před cukrárnou už byly dávno zazimované. Zdejší restaurace žily převážně letním cestovním ruchem a pouze starousedlíci je ani zdaleka nestačili zaplnit.

I on byl majitelem jednoho takového podniku, ne však zde v městečku. Když před pěti lety zemřela Karolínina matka, odkázala dceři velice slušnou finanční částku. Další peníze vybrali ze stavebního spoření a namísto domu, na který původně šetřili, si splnili společný sen. Koupili malý, ale zavedený hudební klub ve vedlejším městě a s nadšením se pustili do práce, která byla sice náročná, ale nesmírně zajímavá. Adam bez lítosti opustil dobře placenou práci bankovního úředníka, která ho už dlouho k smrti nudila. Karolína příležitostně spolupracovala s některými periodiky jako fotografka na volné noze, tudíž to pro ni nebyl žádný problém. Obě její práce ji zcela naplňovaly. To ale neznamenalo, že by nějak zanedbávala Elišku. Měla dar skvělé organizace a téměř nikdy nepodléhala stresu.

Adam věděl, že už nikdy nepotká nikoho, kdo by byl alespoň zčásti jako ona. Nedokázal si představit, že by prázdné místo, které po ní v jeho životě zůstalo, mohla zaplnit nějaká jiná, cizí žena. Ani rok po Karolínině smrti ho nenapadlo někoho hledat, přestože pro spoustu nezadaných žen i dívek představoval partii snů. Stačilo by jen kývnout prstem. Jako pohledný, úspěšný podnikatel v nejlepším věku, pohybující se v atraktivním prostředí rozevlátých umělců neměl o nápadnice nouzi.

On ale jejich signály nevnímal. Měl hlavu plnou starostí o Elišku. Kvůli práci býval dost často mimo domov, ale když se občas stalo, že nečekaně dorazil a ona nebyla doma, začínal panikařit. Nejraději by ji měl pořád pod dohledem, což nebylo u téměř sedmnáctileté slečny příliš reálné. Chápala ho, to jistě ano... ale také jí tím pořádně lezl na nervy. Věděl to, ale nemohl si pomoci.

Už z dálky zpozorovala otcovo auto před domem. A já... to bude zase kázání. Přidala do kroku. Když už jí zbývalo ke vchodu tak dvacet metrů, vyšla z domu nějaká žena a vydala se opačným směrem. Eliška ztuhla. Rozbušilo se jí srdce.

„Mami!“ - vykřikla bezmyšlenkovitě. Přestala rozumně uvažovat a rozběhla se za ženou, která sebou poplašeně šklubla, když uslyšela její hlas. Teprve když se po ní dotýčná ohlédla, Eliška se vzpamatovala a zastyděla se za svou zbrkllost. Poznala novou nájemnici z podkroví. Dosud s ní blíže do styku nepřišla, jen zaregistrovala, že se tam někdo nastěhoval. Vlastně si ji doposud ani pořádně neprohlédla.

Nyní stály proti sobě tváří v tvář. Nová sousedka se zdála být o něco mladší než mamka, ale jinak si opravdu byly hodně podobné. A to včetně oblečení. Téměř totožný modrý kabát byl mamčin oblíbený a nosila ho často. Kdyby měla neznámá na sobě cokoliv jiného, asi by Eliška takto nezareagovala.

„Moc se omlouvám. Já... s někým jsem si vás spletla,“ tichým, trochu rozklepaným hlasem se té cizí ženě omluvila. Ta ale vůbec nevypadala nahněvaně. Spíš se zdálo, že ji ten Eliščin omyl dojal. Chvilku se na ni jen tiše dívala a pak se usmála: „Ale to nic. My se vlastně ještě neznáme, že? Já jsem Sylvie. Sylvie Fišerová. Klidně mi můžeš tykat, jestli chceš. Budu ráda. Ještě tu moc lidí neznám.“

Eliška přijala nabízenou ruku. Nemohla spustit ze Sylvie oči. Ne, nebyla úplně stejná jako mamka. Vlasy měla o pár odstínů tmavší, jako lesní med. Trošku jiný nos a oči také spíš do šeda, zatímco ty mamčiny byly nebesky modré. Stejně to bylo neuvěřitelné.

„Já jsem Eliška Vernerová. Bydlíme v prvním. S tátou.“

„Já vím, občas vás zahlédnu z okna. Můj byt je maličký, ale výhled je k nezaplacení. Přijď se někdy podívat, uvařím ti třeba čokoládu. Mám speciální recept. Co říkáš? No, už musím jít, za chvilku mi začíná směna.“

„Díky za pozvání, možná se někdy stavím. Čokoládu mám strašně ráda.“

Rozloučily se a Eliška se pak za ní ještě chvíli dívala. Držení těla, způsob chůze... jak to, že si toho nevšimla dřív? Samozřejmě, byla zahleděná do sebe, do svého trápení a nějaká nová nájemnice jí mohla být ukradená. A nejen ona. Byl zkrátka nejvyšší čas něco se sebou dělat. Začít zas normálně fungovat. Mamka by si to taky přála, tím si byla Eliška jistá.

Adam Verner seděl v kuchyni u stolu a přehraboval se vidličkou ve špagetách. Jídlo už dávno vystydlo, aniž by ho vůbec ochutnal. Od jeho příchodu uplynuly dvě

hodiny a Eliška ještě nebyla doma. Přijel vlastně jen na otočku pro nějaké papíry do práce, ale nemohl znovu odjet, dokud se dcera nevrátí. A tak čekal.

Venku bylo krásně, počasí jakoby se letos zbláznilo. Rána byla sice občas mlhavá, ale pak vysvitlo sluníčko a dokonce i touhle dobou dokázalo hřát. Nedivil se, že to Elišku táhlo ven. Ale měla si vzít telefon. To přece není tak nehorázný požadavek.

Oknem, které před chvílí otevřel, aby vpustil do bytu čerstvý vzduch, k němu dolehly nějaké hlasy. Jeden z nich okamžitě poznal. Spadl mu kámen ze srdce. Je v pořádku, díkybohu.

Vstal od stolu a nenápadně vykoukl z okna. Nechtěl, aby si ho dcera všimla, myslela by si, že ji šmíruje. A nebyla by daleko od pravdy, pomyslel si. Jenže ho zajímalo, s kým Eliška hovoří. Ten druhý hlas byl také ženský a připadal mu něčím povědomý.

Bohužel stály v takovém úhlu, že na ně neviděl. Musel by se víc vyklonit a riskovat, že si ho všimnou. Chvíli to rozvažoval a nakonec to přece jen udělal. Jenže pozdě. Eliška už mezitím vklouzla do domu a žena, na kterou byl zvědavý, odcházela po chodníku pryč. Díval se za ní a přemýšlel, kdo to asi může být. Její hlas mu předtím někoho připomněl. Nyní zjišťoval, že mu toho na ní připadá známého mnohem víc. Bylo to vůbec poprvé, co ho nějaká žena zaujala z jiného než pracovního hlediska. A už taky věděl, proč se to stalo. Neznámá se podobala Karolíně. Do obličeje jí sice neviděl, ale hlas, chůzi, styl oblékání... dokonce i způsob, kterým si upravovala neposlušný účes, to všechno poznával. Až mu z toho přeběhl mráz po zádech.

„Čauky, tati,“ zahlaholila už v předsíni Eliška. Zarazila se, když jí vyšel naproti s jejím mobilem v ruce. Zhluboka si vzdychla a pak pokrčila rameny: „No jo, no. Mě prostě nebaví tahat ho pořád sebou. Taky jsem nemohla tušit, že se objevíš takhle brzo.“

„Přijel jsem jen na skok. A je sice moc hezký, že sis vzpomněla napsat vzkaz, ale příště aspoň naznač, kam se chystáš. Jen tak pro jistotu.“

„Tati, jak mám předem vědět, kam půjdu? Většinou se to pak stejně vyvrbí úplně jinak. Ale aby měla dušička pokoj, dneska jsem byla za mamkou.“

Eliška zamířila do kuchyně. Hned si všimla netknutého jídla a vyčítavě se podívala na otce. Vzala talíř a postavila ho na linku. Pak si vyndala z lednice jogurt. Zavrtěl

hlavou, když mu nabídla taky jeden. Posadil se naproti ní ke stolu a zeptal se potichu: „Tys byla zase na hřbitově?“

„Jenom na chvíličku. Měla jsem cestu kolem.“

„Eli, já vím, jak se ti stýská. Dobře víš, že mně taky. Ale maminka je mrtvá. Nechápej to špatně, je dobře, že na ni vzpomínáš, ale... nechodíš tam až moc často?“

„Pomáhá mi to,“ odvětila Eliška tiše. Všimla si otevřeného okna: „Je tam krásně, co? Ani to nevypadá, že by se blížila zima.“

„Může se to změnit ze dne na den. Loni touhle dobou už padal sníh.“

Nepamatovala si to. Nepamatovala si z toho podzimu téměř nic kromě obrovské bolesti. Myslela tehdy, že se jí zadusí. Nevzpomínala si skoro ani na mamčin pohřeb. Žila tehdy jako ve snu. V hodně ošklivém snu.

Všiml si, jak se jí zaleskly oči, než se od něho odvrátila. Vstala a šla zavřít okno.

„Už je mi trochu zima,“ usmála se omluvně na Adama. „Udělám čaj, nedáš si se mnou?“

„Ne ne, musím se vrátit do práce. Už takhle jsem se dost zdržel. Budeš v pořádku?“

„Jasně, tati. V pohodě. Možná zavolám Lídě. Mohla by u nás přespat?“

„Proč ne? Stejně se vrátím až někdy k ránu. Aspoň ti tady nebude smutno.“

To už byl v předsíni a zapínal si kabát. Teprve když sahal po klice, prohodil: „S kým pak jsi to mluvila prve před domem? Nějaká nová kamarádka?“

„Tati, ty jsi špehoval?“

„No dovol... že ty mě vidíš jako staříka ještě neznamená, že musím být nutně i nahluchlý. Bylo otevřené okno, slyšel jsem hlasy.“

„Byla to ta nová sousedka z podkroví. Je docela fajn. Jmenuje se Sylvie a můžu jí tykat, představ si to. Dokonce mě pozvala na návštěvu, až bude mít volno.“

„Vážně? Hned takhle?“

„Budeš se divit, ale vůbec mi nepřišla jako někdo cizí. Dokonce jsem si ji v první chvíli spletla s...“ zarazila se a sklopila oči.

Chápavě se na ni zadíval. Neměl v úmyslu to z ní páčit. Věděl moc dobře, s kým si Eliška Sylvii spletla. On sám měl podobný pocit. Neznámá Sylvie byla záhada.

Jenže Adam Verner coby zatvrzelý realista věřil, že každá záhada má své vysvětlení.

KAPITOLA 4

Cesta k dětskému domovu trvala Sylvii necelých dvacet minut, i když musela až na druhou stranu městečka. Auto neměla a i kdyby ano, každodenní procházku by si nenechala ujít. Takhle časně odpoledne panoval v postranních uličkách klid, jako každý víkend. Lidé, kteří nevyrazili někam na výlet, užívali posledních slunečních paprsků v závětrí na zahrádkách, anebo jen tak lenořili u televize. Ani v skrytu za záclonami necítila zvědavé pohledy. Mohla se uvolnit a svižnou chůzí si vychutnat. Boty lehce klapaly po žulové dlažbě, zatímco ostrý větřík barvil její tváře do nachova. Ve vzduchu už byla lehce znát blížící se zima.

Přemýšlela o dnešním setkání před domem. Tolikrát si v duchu říkala, jaké asi bude... ale nakonec to proběhlo úplně jinak. Tak už to bývá skoro se vším, představy se naprosto mívají s realitou. Ta dívka asi něco tuší. Zdá se bystrá. Bude jí to vrtat hlavou. Možná je to dobře. Nejlepší bude nechat tomu volný průběh. Osud je nakonec nejlepší plánovač.

Domov byl jednopatrová budova do písmene L. Obě obytná křídla mezi sebou svírala čtvercovou terasu, na níž si děti hrávaly, když bylo na zahradě příliš mokro. Vycházelo se na ni dveřmi z herny, spojené s jídelnou. U plotu, obrostlého pečlivě zastřiženými keři, měly děti mělké brouzdaliště a o kousek dál pískoviště a několik prolézaček. Nejraději se ale vozily na malém oprýskaném kolotoči, který teď vypadal poněkud smutně a opuštěně. Byl právě čas odpoledního odpočinku.

Sylvie vešla vchodem pro zaměstnance a zamířila k šatně. Cestou kolem kotelny zamávala na kotelníka a zahradníka v jednom, pana Říhu.

„Zdravím, slečno Sylvinko,“ široce se na ni usmál a zastříhal na ni knírem.

Zasmála se: „Raději bez té slečny, pane Řího, v mém věku to oslovení už trochu zavání starou pannou.“

„Ale jděte. Kolik že vám to je? Třicet? To přece není žádné stáří.“

„Pár let jste mi sice ubral, ale díky za kompliment. Budu si to pamatovat.“

„Však já si to jednou vyberu, nebojte.“

Hodila na sebe modré pracovní šaty a vyběhla po schodech nahoru, na svoje oddělení. Čekala tam na ni hromada prádla a plen ke skládání. Než se děti vzbudí, bude mít co dělat.

Převzala oddělení od ranní sestry, nakoukla do předávací knihy a prošla tiše zatemnělou ložnicí. Přes pár neklidných spáčů přetáhla deku a na chvíli se zastavila u jedné z postýlek. Ležel v ní malý světlovlasý chlapeček. Shodou náhod přišli do domova současně. Ona coby nová teta, Honzík a jeho sestřička Věrka jako nový příjem. Drželi se za ruce a vypadali jako dva zbědovaní andělíci.

Od té doby uplynuly pouhé čtyři měsíce, ale ty dvě děti za tu dobu rozkvetly. Často přemýšlela, čím si asi musely doma projít, když dokázaly být tak spokojené v ústavu, který bývá pro většinu lidí synonymem strádání a citové deprivace. Nikdy je nepřišel nikdo navštívit, ani jednou jim nepřišel balíček. Sylvie se v jejich dokumentaci dočetla ještě o dalších čtyřech sourozencích. Tři z nich už byly starší, tudíž umístěné v jiném typu zařízení, nejmladší sestra se před nedávnem ocitla v kojeneckém ústavu. Někteří lidé by vůbec neměli mít děti.

Sylvie se celkem často zaobírala myšlenkou na adopci dvojčat. Jenže byla sama, svobodná, těžko by uspěla. Modlila se aspoň za to, aby se dostali někam do rodiny spolu. Aby je neroztrhli. Poznamenalo by je to na celý život. Něco o tom věděla.

Tak jako vždycky, i dnes jí směna uběhla jako voda. Vzala děti po svačině na dlouhou vycházku podél Olšovky. Byla to jejich oblíbená trasa. Dívali se na rybáře, postáli u jezu, pozorovali žábu, které koukaly z vody jen vypoulené oči. Největším zážitkem byl ale pro děti párek nutrií, který lelkoval na cestičce a teprve když přišli docela blízko, ladným pohybem synchronizovaně vklouzl do vody.

Nebylo divu, že se drobotině záhy po večeri začaly klížit oči. Uložila je ke spánku a usadila se na židli k lampičce s pohádkovou knížkou. Nemusela předčítat dlouho. Za chvíli už se z postýlek ozývalo pravidelné oddychování.

Nechala svítit tlumené světlo, aby se děti nebály, kdyby se některé z nich probudilo. Ani ona neměla ráda úplnou tmou. Nesla si vzpomínku na podobnou ložnici, podobné oddychování. A hlavně na hrůzu, když v noci otevřela oči a kolem byla temnota plná příšer. I dnes se jí při tom pomyšlení svíral žaludek. Stejně jako kdysi. Když zůstala sama.

Dokud byly spolu, mohly natáhnout ruce a držet se. Jejich postýlky byly blízko u sebe, snadno na sebe dosáhly. Příšery na ně nemohly. Jenže přišla chvíle, kdy natahovala v noci ruku marně. Postel její sestry byla prázdná. Od té doby začala v noci plakat. Zoufale a kvílivě. Moc si z toho období nepamatovala, jen ten pláč a svíravou bolest kdesi uvnitř, v hrudi.

Začátek listopadu jako vždy hýřil barvami. Listí na stromech zrudlo a zežloutlo a díky zapadajícímu slunci jakoby byl park v jednom ohni.

„Nechci tě vyhánět, Lidunko, ale možná bys už měla jít. Bude se smrákat. Vždyť zítra je taky den.“

„Ještě chvílku, babi... poslední hru.“

Seděly u kuchyňského stolu s puntíkatým ubrusem a hrály prší. Vnučka tuto hru milovala už od dětství a babička si na ni vždycky udělala čas. Ne že by ji rodiče nějak dramaticky zanedbávali, jen měli neustále plno práce a jejich zájmy se beztak s těmi dceřinými poněkud rozcházely.

Hrály o peníze a babička už měla před sebou pěkný komínek mincí. Lídě to ale nevadilo. Věděla, že štěstí je vrtkavé a zítra se možná přikloní zase na její stranu.

„Kdyby tak máma věděla, že tě podporuju v hazardu,“ významně pokývala hlavou babička.

„Babi! Jakej je tohle hazard? Prašule přece zůstanou v rodině, ne? Příště ti to natru, budeš koukat.“

„Už se třesu, děvenko. A i kdyby... musím tě nechat taky někdy vyhrát. Jako zkušená karbanice vím, jak je motivace důležitá. Tak to totiž chodí... napřed navnadit a pak pořádně oškubat.“

Bylo jim spolu dobře. Helena Urbanová byla babička s mladistvým duchem. Možná díky tomu i ona sama vypadala tak dobře. Ačkoliv nedávno oslavila